

[Indenrigsministeren.]

Der findes i Øjeblikket i dansk Lovgivning kun brudstykkevis Regler om Lægernes Pligter og Rettigheder.

Ret til at udøve Lægevirksomhed tilkommer i Almindelighed kun den, der har bestaaet dansk lægevidenskabelig Eksamen, jfr. Forordning af 4. December 1672 og Plakat af 30. Januar 1838. Ogsaa Ud-lændinge har Adgang til at tage denne Eksamen og opnaar derved Ret til at praktisere her i Landet, dog at det kræves, at de har bestaaet Eksamen med første Karakter, saaledes som det er bestemt i Plakat af 28. Januar 1840. Fremmed Eksamen giver aldrig Praksisret her, og Indenrigsministeriet kan ikke meddele Dispensation fra de gældende Bestemmelser i saa Henseende; derimod kan Undervisningsministeriet tilstaa Lempelser med Hensyn til de Fag, som vedkommende skal underkaste sig Prøve i for at kunne bestaa dansk lægevidenskabelig Eksamen, og dette er gennem Aarene sket i nogle Tilfælde, hvor man har anset den fremmede Eksamen for at være nogenlunde fyldestgørende uden dog fuldt ud at kunne staa Maal med den danske.

En medicinsk Kandidat vil i Almindelighed straks efter Eksamen kunne virke som Læge, idet der ikke kræves nogen efterfølgende praktisk Uddannelse. Imidlertid vil ærede Medlemmer vide, at mange af de unge Læger nu snarest muligt efter Embedseksamen gennemgaar et Aars Hospitalstjeneste, i Regelen 6 Maaneder paa en medicinsk Afdeling og 6 Maaneder paa en kirurgisk Afdeling, paa et af de større Hospitaler — det er den Tjeneste, man i Almindelighed kalder Turnuskandidattjeneste —, men som det fremgaar af, hvad jeg her har sagt, er det frivilligt. For at kunne virke som Fødselshjælper kræves dog foruden Embedseksamen, at vedkommende Kandidat har gennemgaaet det anordnede kliniske Kursus i Fødselsvidenskab.

En Læge maa her i Landet nok udøve Tandlægevirksomhed, men han maa ikke betegne sig som Tandlæge eller sin Virksomhed som Tandlægevirksomhed, medmindre han har bestaaet Tandlægeeksamen eller har underkastet sig en anden særlig Prøve i Tandlægevirksomhed. Bestemmelse herom findes i Lov om Udøvelse af Tandlægevirksomhed af 25. Februar 1916, som dog tillige indeholder en Overgangsbestemmelse for de Læger, der ved Lovens Ikrafttræden virkede som Tandlæger.

Ligesom der saaledes i Almindelighed ikke for at kunne virke som Læge kræves

praktisk Uddannelse efter Eksamen, kræves der heller ikke, at vedkommende skal opfylde visse personlige Betingelser, saasom hæderlig Vandel eller lignende. En Læge, som straffes for en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan efter udstaaet Straf fortsætte sin Virksomhed som Læge. De eneste Tilfælde, hvor en almindelig praktiserende Læge kan miste jus practicandi, er de i Loven om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 1909 § 7 nævnte. Efter denne Bestemmelse, som ved den nye Lov om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse er opretholdt, for saa vidt angaar Læger, kan jus practicandi fratages en Læge enten af Indenrigsministeriet eller ved Dom, naar Udøvelsen af hans Virksomhed er farlig for hans Medmennesker enten paa Grund af mentale Mangler — derimod ikke paa Grund af legemlige Mangler — eller paa Grund af udvist grov Uduelighed. Praksisret er aldrig blevet frataget en Læge af den sidstnævnte Grund, medens denne Ret gennem Tiderne er frataget enkelte Læger som Følge af Misbrug af narkotiske Midler. Fratagelsen sker ifølge Loven kun, „indtil de Fratagelsen begrundende Omstændigheder ikke længere er til Stede“. I Praksis er Retten til at praktisere i visse Tilfælde tilbagegivet Læger, som har underkastet sig en Afvænningskur af en vis Varighed.

Med Hensyn til de Pligter, der i Henhold til den bestaaende Lovgivning paahviler Læger, skal jeg fremhæve følgende. I Almindelighed paahviler det ikke en Læge at yde Lægehjælp, medmindre der kan paavises et særligt Forpligtelsesgrundlag som f. Eks. en Kontrakt; dog har Lægen i Henhold til den almindelige Straffelovs Bestemmelser som enhver anden Borger Pligt til under visse nærmere Omstændigheder at komme nødstedte Personer til Hjælp. Heller ikke overfor det offentlige paahviler det i Øjeblikket en privat Læge udenfor Nødtilfælde at paatage sig Udførelse af Lægeforretninger, medmindre Lægen ifølge Lov eller Overenskomst er forpligtet dertil.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lægens Tavshedspligt findes der ikke i Øjeblikket i dansk Ret nogen positiv Bestemmelse, men det er fastslaaet, at en saadan Pligt bestaar. Til Støtte herfor kan paaberaabes dels Apotekerlovens, dels Jordemoderlovens Bestemmelser, hvorefter der paalægges henholdsvis Apotekere og deres Personale og Jordemødre Hemmeligholdelsespligt med Hensyn til, hvad de erfarer i deres Gerning, medmindre Pligt til at udtale sig følger af den almindelige Lovgivning. I øvrigt er Lægens Tavshedspligt